

mišljenje o stvarima koje podražava. Platon daje poznati primer kreveta – stolar pravi krevet koji samo delimično učestvuje u ideji kreveta, a umetnik koji podražava krevet koji je stolar napravio samo delimično iskazuje taj krevet – udaljujući se dvostruko od ideje kreveta.

Platon pesničko podražavanje smešta tek na šesto mesto po vrednosti - prvom mestu pripada: „da postane kakav filosof ili prijatelj lepote ili službenik Muza i ljubavi; druga u zametak zakonu verna kralja ili čoveka koji ume ratovati i vladati; treća u onakva koji ume upravljati državom ili je valjan tecikuća i privrednik; četvrta u onakva koji će biti revnostan gimnastičar, ili će se zanimati lečenjem tela; peta u onakva koji će živeti životom vrača ili sveštenika; šestoj će dolikovati život pesnički ili drugi koji život koji se bavi podražavanjem; sedmoj zanatlijski ili zemljoradnički, osmoj život sofista ili narodnog udvorice, devetoj život tiranski. Pesnički zanos, koji treba razlikovati od umeća pesničkog podražavanja, pripisuje se Muzama - u "Fedru" Sokrat govori: „božanski zanos prema četvorici bogova razdelili smo na četiri dela, time što smo proročko zadahnuće pripisali Apolonu, misterijsko-sveštenski zanos Dionisu, pesnički Muzama, i četvrti, ljubavni, koji dolazi od Afrodite i Erosa, obeležili smo kao najbolji“.

Pesnici podražavaoci, međutim, za Platona imaju značajnu sličnost sa prorocima i vračevima, budući da sadržaj njihove poezije nije plod znanja, nego nadahnuća i dara. Nesumnjivo je, prema tome, da svi oni *izlažu* lepe stvari, ali o njima ne *znaju* ništa - Sokrat zamera Ijonu - „Jer to što govoriš o Homeru ne govoriš zanatski i na osnovu stvarnog znanja, nego u božanskom zadahnuću i zanosu“. Drama se poziva na osećanja, a ne na um – „da li je onda sa tim hvaljenjem sve u redu kad gledajući čoveka, sa kojim ne bismo želeli da se izjednačimo jer bismo se toga stideli, ne osećamo gnušanje, već se radujemo i hvalimo ga“. Ako se tom prilikom sažaljenje razvije – neće se moći lako upravljati njime u sopstvenom bolu.

Uloga znanja, zbog čijeg nedostatka mimetičar nikada neće moći da bude na nivo učenog čoveka, presudna je pri ocenjivanju njegovog značaja: „O stvarima koje podražava naš mimetičar ne zna ništa što bi bilo vredno pomena; podražavanje je igra, a ne ozbiljan posao; u potpunom smislu te reči, podražavaoci su oni koji se bave tragičkim pesništvom, bilo da to čine u jambima ili u epovima“ – ovo još jednom pokazuje da je Platonova kritika usmerena na mimetičare, preciznije, na tragičke pesnike svoga doba.

U tom smislu je poezija vezana za „detinjsku ljubav“. Takvi pesnici će "morati da oprostite i shvate" zbog čega nisu dobrodošli: „Dragi naši prijatelji, mi smo i sami pesnici jedne što je moguće lepše i najbolje tragedije. Naše celokupno državno uređenje sastoji se u imitiranju najlepšeg i najboljeg života, a takav je život, kako to bar mi kažemo, stvarno najistinskija tragedija.